

Nem marad más,
csak ami valóság.

AZ ENSHADOWED
– Árnyék mélyén folytatása

Oblivion

é b r e d é s

fine
selection

KELLY CREAGH

KELLY CREAGH

Oblivion

é b r e d é s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*KEDVES BARÁTAIMNAK
ÉS TÁRSAIMNAK AZ ÁLOMVILÁGBAN
April Joye Cannonnak, Nick Passafiuménak és Bill Wolfe-nak*

*Az életet a haláltól elválasztó határ homályos és bizonytalan.
Ki mondhatja meg, hol végződik az egyik és hol kezdődik a másik?*
Edgar Allan Poe: *Az elsietett temetés* (Fóthy János fordítása)

*Nincs szenvedély oly démoni módon türelmetlen, mint azé,
aki egy szakadék partján borzadva kéjeleg a zuhanás gondolatá-
ban. Kísérletet tenni csak egy pillanatra is a gondolkodásra any-
nyi, mint elveszni kikerülhetetlen; mert a gondolkodás csak arra
sürgethet, hogy vissza kell tartani magunkat; és, mondom, éppen
ezért nem tudjuk magunkat visszatartani. Ha nincs baráti kéz,
hogy megakadályozzon, vagy ha nem sikerül valami hirtelen és
utolsó kísérlet visszarántani magunkat, s hátat fordítani a mély-
ségnek: ledobjuk magunkat, és összezúzódunk.*

Edgar Allan Poe: *A perverzió démona* (Babits Mihály fordítása)

Prológu

özvegy Mrs. Sarah Helen Whitman otthona
Providence, Rhode Island
1848. november 9.

– HELEN, KÖNYÖRGÖM, HALLGASS MEG!

A férfi hangja élesen hasított keresztül a házban, felkúszott a keskeny lépcsősoron, végig a hallon. A nő szobájának az ajtaja sem tompított rajta sokat.

Helen tollal a kezében az asztalon heverő üres papírlapra meredt. Másik kezében fehér, csipkeszegélyes zsebkendőjét szorongatta. A belőle áradó éter szacharinra emlékeztető illata újra arra csábította, hogy nagyot szippantson a redőiből, de ellenállt a kísértésnek, és figyelmét újra az írásra összpontosította.

Az üres papír ígérete azonban *messze* nem enyhítette úgy a költőnő zaklatott lelkiállapotát, ahogyan más, nyugodtabb reggeleken. Még az éter érzékeit elringató ereje sem tudta heves szívverését lecsillapítani. Úgy meg pláne nem, hogy fülei a férfi üvöltözésére

hangolódtak, akinek mostani viselkedését egyszerre találta érthetetlennek és ijesztőnek.

– Helen, nélküled elveszett ember vagyok! *Elveszett!* – kiabálta.

Elgyötört könnyörgése mintha egyenest a pokolból szólt volna.

Helen valóban bujkált a férfi elől, azzal az eltökélt szándékkal, hogy kivárja, amíg lecsillapodik, mint a dühöngő vihar. Azzal nyugtatta magát, hogy *nem szabad* így látnia a férfit. Nem is annyira attól félt, hogy miket vágnának egymás fejéhez – vagy, hogy ő mit válaszolna a férfi könnyörgésére –, hanem, hogy mit talál a férfi szemében, ha túl mélyen néz bele.

– Csak egyetlen szót! *Csak egyet!* Csak ennyit kérek.

– *Elég* legyen, Mr. Poe!

Amikor Helen meghallotta, hogy az anyja így felemlte a hangját, az ajtó felé pillantott. Sötétbarna hajának gyűrűs tincsei ruganyosan hullámoztak az arcán.

– Szégyellhetné magát! – folytatta az anyja. – Egyszerűen nincs mentség a szörnyű viselkedésére!

Helen látta, hogy anyja a türelme végére ért. Méltatlankodása fortyogó dühvé nőtt, csak idő kérdése volt, hogy valamelyiküknél elszakadjon a cérna.

Isten tudja, mi lesz akkor...

Valakinek engednie kellett. Vagy valaminek.

Helen minden izgatottsága ellenére tudta, hogyha a nyugodt ott-honnak – vagy az ő *lelki békéjének* – akár csak a látszatát vissza akarják állítani, akkor lépnie kell.

– Helen! Imádkozom hozzád, hogy hallgass meg! – folytatta Poe, továbbra sem hederítve Helen anyjának a korholására. – Hallgass meg, mert bizonyosan ez lesz az utolsó könnyörgésem. Az életem, a *lelkem* üdvössége áll vagy bukik rajtad!

Helen az asztalra ejtette a tollát, és felkelt. A szájára tapasztotta a zsebkendőjét, behunyta a szemét, nagy levegőt vett, és elindult az ajtó felé. Amikor kinyitotta, elkomorodott, mert ott találta a nővérét, Annát. Az ajtó mellett állt, a falhoz lapulva.

– Le ne menj oda! – szólt Anna szigorú arkifejezéssel. – Ügyet se vess rá, ahogy eddig is tetted! Hadd károgjon, mint az átkozott hollója, amíg nem marad annyi hangja sem, hogy csipogni tudna.

Újra felharsant Helen neve a földszinti folyosóról, ezúttal karcos sikolyként.

Anna fintorogva folytatta:

– Isten az égben! Hallottál valaha ennél borzasztóbb hangot?

– Említette, hogy minek köszönhetjük a... látogatást? – kérdezte halkán Helen, mert nem akarta, hogy Poe meghallja őt, és rájöjjön, hogy az üvöltözésével sikeresen előcsalta őt magányából.

– Azt hiszem, az illetlenség szót keresed – sziszegte Anna. – És igen. Azt magyarázta anyáknak, hogy miután modellt ült egy dagerrotípiához ma reggel, látott egy fehér arcot a stúdió fényvisszaverő tükrében. Egyenesen rámeredt, éjfekete szemekkel.

– Pontosan ezeket a szavakat használta?

– Ez a férfi megőrült, Helen! Kerüld a társaságát!

Helen nem válaszolt, csak megtette első lépteit suhogó szoknyájában a lépcső felé.

– Érdekel a sorsom legalább egy kicsit? – hallotta a nő a férfi sirámain. – Kétkedsz bennem? Vagy azt hiszed, nem mondtam el neked a teljes igazságot?

– Teljesen felesleges a légből kapott agyszüleményeit világgá kürtölnie, Mr. Poe! – szólt Helen anyja. – A napnál is világosabb kellene legyen az ön számára, hogy a lányom nem kívánja fogadni önt.

– El vagyok átkozva, Helen! Elkárhozom! Egyszer és mindenkorra. Csak egyetlen szót mondj! Mondj igent, Helen! Mondj igent, és mentsd meg ezt a szegény nyomorultat! Mondd, amit még soha nem mondtál ki! Hogy igenis *szeretsz* engem!

– Edgar – ejtette ki Helen a férfi nevét, ahogy kilépett a legfelső lépcsőfokra.

A nő hangja hallatán Poe felkapta a fejét. Ingujjban, zilált, sötét hajjal, vérben forgó szemekkel Helenre nézett. Maga volt a megtesztült örület. Helen levegő után kapott. Megszorította a korlát oszlopát, megacélozta magát, majd elindult lefelé a lépcsőn, apránként, remegő léptekkel küzdve le a távolságot kettejük között.

– *Helen* – Poe reszketeg kezét kinyújtotta a nő felé. – Hát *meghaltad* szavam, és végül eljöttél! Egy angyal küldött, hogy megments a kárhozattól.

– Edgar, mégis, mit jelentsen...

– A sorsom a te kezében van – mondta Poe, azzal térdre rogyott, megragadta Helen szoknyája szélét, és esdeklőn felpillantott rá.

Helennek egy pillanatra torkán akadt a szó. Eltűnődött, hogy mindaz, amit látni vél, vajon nem csupán az éternek tudható-e be.

Eltűntek annak a férfinak a szellemek szürkességét idéző szemei, aki alig két hónapja megkérte a kezét a temetőben. Megfordult Helen fejében, hogy az a kísérteties tekintet, amit a férfi állítása szerint ma reggel a stúdió tükreben látott, vajon nem a saját tükörképe volt-e. Mert azok a szemek, amik most könyörgőn és halálra váltan rá szegeződtek, valóban olyan feketék voltak, mint az éjszaka.

Még annál is feketébbek.

1

A szerelmes levél

Kedves Varen!

Mintán a nevedet a papírra vetettem, alig bírom egyenesen tartani a tollat, úgyhogy nem lesz szép az írásom. Nem bánok olyan jól a szavakkal, mint te, ezért választékos sem lesz a levél.

Most hétvégén lesz Valentin-nap. Éppen angolórán ülök. Mr. Swanson kiadta, hogy írjunk romantikus sonetteket, de a jambikus pentameter és a négy soros verselés nekem olyan, mintha egy zöveges matekfeladatot kellene megoldanom. Én legalábbis biztos vagyok benne, hogy ilyen hangulatú lesz a versem.

Ha itt lennél, te már biztos megírtad volna a magadét. Azt is tudom, hogy gyönyörű lenne.

Ahol ülök, onnan látom az asztalodat. Persze nem vagy ott, hiába is kereslek a szememmel, ugyanakkor kicint félek, hátha mégis.

Néha eltűnődöm, vajon tényleg ezt akartad-e? Hogy féljek téled. Hogy mindenki féljen téled és ne akadjon közeledni hozzád.

Azt mondják, meghaltam. Azt mondják, halott voltam. Legzívisebben azt válnaolnám nekik, hogy még mindig az vagyok. Én legalábbis így érzem. Mert tudom, hol vagy és mivé változtál. Mert nem tudtam megszállítani a dolgot, és nem tudtalak visszahozni. Mert Reynolds-nak igaza volt, amikor azt mondta, nem találhatlak meg.

Minden elromlott.

Én mégis itt vagyok és írom neked ezt a szerelmes üzenetet. Mert hiába tudom, hogy nem kéne szeretlek, és hiába tudom, hogy a legkevésbé sem kéne így éreznem irántad, számomra mindennél fontosabb, hogy elmondjam: szeretlek.

Isobel remegő kézzel felemelte a tollát a hajszálerék kékjét idéző vonalas füzetéből. Csodálkozott, hogy bukhatott ki belőle ez a valóság. Soha nem írt még így, hogy a szavak szinte ömlöttek belőle, megállíthatatlanul.

A retinájába égett az utolsó sor, amiből üvöltött az a tény, amiről pedig remélte, hogy sikerül elrejtene és magába zárnia minden egyébgel együtt.

Lecsapott a papírra, és összegyűrte. Mégis, *mi* ütött belé? Miért nem tudja elengedni a fiút? Miért nem, amikor Varen viszont igenis elengedte *ő*t?

Megszólalt az ebédszünetet jelző csengő. A hangja tovább tépte amúgy is elgyötört idegeit.

– Jól van, fiatalok – szólalt meg Mr. Swanson, és felállt az asztalától. A széke hátragurult, és nekiütközött a krétatartó tálcának. – Szeretném a dolgozataikat ma beszedni, még ha nem is fejezték be. Holnap kiosztom mindet, hogy pár perc erejéig még nézegethessék, aztán hétvégén leosztályozom őket.

Mindenki felállt, és zörögni kezdett a papírokkal. A termet beöltözött egyöntetű zizegés riadtan szárnyra kapó madársereget juttatott Isobel eszébe.

Tekeli-li...

Isobel félt, hogy valaki meglátja a dolgozatán Varen nevét, ezért kitépte a gyűrött papírt, és a füzeté középebe vágta. Amikor felpillantott, látta, hogy Mr. Swanson elindul az ajtó felé. Mint egy jegyzet, úgy vette el a dolgozatokat a folyosóra kiözönlő osztálytársaitól.

– A másik ok, hogy most szedem be a munkáikat – folytatta –, az az egyszerű tény, hogy sok nagyszerű irodalmi mű veszett el örökre az emberiség számára azért, hogy az olyan fiatal és mit sem sejtő írástudók, mint amilyenek önök is, könnyelműen a zsebükbe vagy a hátizsákjukba tömték őket. Világjáró vándorok, lovagi bárdok, sóvárgó szófaragók...

– És király rapperek – fejezte be Bobby Bailey Mr. Swanson mondatát, miközben átnyújtotta neki a maga szonettjét.

– És remek rapperek, miért is ne? – értett egyet egy bólintással Mr. Swanson, és Bobby dolgozatát is hozzátette az egyre vastagodó paksamétához.

Isobel is felállt, kitépte a füzetéből a legelső lapot, majd összeszedte a holmijait, és a fejét leszegve az ajtó és annak öre felé indult. Miután átnyújtotta neki az üres papírt, nyakát behúzza kioldalgott a folyosóra.

– Ó, Miss Lanley! – szólt utána a tanár, túlkiabálva az egyre hangosabb ricsajt és a szekrényajtó-csapkodás zaját.

Isobel összeresztett, és megállt.

– Észlelem, hogy pergamenét szavak, s így hibák nélkül nyújtotta be. Ó, mily avantgard! – recitálta Mr. Swanson, szokásához híven akár egy shakespeare-i hős, aki valahogy foggal-körömmel kimászott a dohos könyvlapok prése alól.

A szavak ereje...

– Egyet se féljen, éljenzők kedves vezetője – folytatta a tanár. – Ismerem és megértem a művész érzékenységét, ki félti művét, hogy az még nem érett meg arra, hogy vizslató szemek elé tárják. Mi lenne hát, ha holnap e tájban nyújtaná be dicső ódáját, amin láttam, oly buzgón dolgozott még pár pillanattal ezelőtt is?

Isobel még szorosabban fogta a könyvét.

– Ne vegye sértésnek, Mr. Swanson – hallotta Isobel Katlyn Binkly közbevetését –, de szerintem ön túl sokat olvas.

Isobel hálás volt a pillanatnyi figyelemelterelésért, és Bobby és kosaras barátai takarásában kisurrant. Megbújt a fal és a szálfatermetű fiúk között, fedezékként használva őket, miközben az ebédlő felé tartottak.

– Fájdalom – hallotta Mr. Swanson sóhaját, miközben ment tovább a folyosón –, ez igencsak valószínű. De ugye, nem kívánja tőlem, hogy megtagadjam az írott szó imádatát oly dőreségek kedvéért, mint a valóságshow-k?

Isobel elkormányozta magát Bobbyéktól. Elhaladt egy csókolózó felsős pár mellett, akik egy nyitott szekrényajtó mögé bújtak, hogy elrejtsek nyilvános nyelgésüket Mr. Nott, a folyosón és az ebédlőben felügyelő tanár elől. A lány a fiú nyaka köré fonta a karját. Az egyik kezében kis csokor volt. A virágokat fátylvirág fogta közre, és átlátszó műanyagba csomagolták.

Isobel megtorpant, amikor megpillantotta a vérvörös bimbókat a fényes csomagolón keresztül.

*Három piros rózsa.*¹

A lány észrevette Isobelt, és elhúzódott a pasijától. Barátnője pillantását követve a fiú is felé fordította a fejét, hogy lássa, mi zavar-
ta meg ölelkezésüket.

– Mit bámulsz? – kérdezte.

Rossz emlékü kérdés, gondolta Isobel. *Ezt már mások is kérdezték.*

– Jegyzetelsz? – szólalt meg a lány is.

Jegyzetek.

Isobel válasz nélkül otthagya őket.

– Hülye gyógyós – hallotta Isobel, ahogy a fiú halkán utána szól.

Már nem zavarta, ha összesúgtak a háta mögött. Annaira nem, mint régen.

Az udvarra nyíló oldalajtó felé tartva elment az ebédlő bejárata előtt. Nem akarta látni a kartonpapírból kivágott, nyíllal átlótt szíveket, az íjaikkal lövöldöző ámorokat és a lelógó vörös és fehér szalagokat. Ebből következően messzire el kellett kerülnie az ebédlőt és a tornatermet, mert mindkettőt gazdagon kidekorálták.

Isobel nagy lendülettel kinyitotta az ajtót. A februári hideg jeges lehelettel köszöntötte.

Az udvar egyik üresen álló kőpadja felé sétált. Összegyűjtötte elszabadult hajtincseit, és a füle mögé igazította őket. Ujja hegyével finoman végigsimította az arcán, ahol lehetetfinom, ferde sebhely húzódott.

Habár a seb begyógyult, és Isobel minden reggel gondosan elfedte alapozóval és jól be is púderezte, mindig érezte, hogy ott van. Szűnni nem akaró kis fájdalom is társult hozzá, amiben sosem volt

¹ Utalás a Poe Köszöntőre.

biztos, hogy csak képzelet vagy tényleg érzi. Lehetett elhúzódozó idegi sérülés is, de az is, hogy még mindig élénken élt benne, hogyan szerezte a sebet.

Mindig és örökké otthon leszünk most már.

Pinfeathers utolsó szavai bugyogtak fel elméje visszhangokkal kísértő mocsarából. Önkéntelenül is a tölgyfák ágai felé pillantott, majd végignézett az iskolaépület tetejének ereszen. Ébenfekete tollak után kutatott vagy az után a fekete pillantás után, ami úgy vágyakozott... mire is? Isobel kételkedett, hogy maga *Pinfeathers* tudja-e.

Illetve tudta-e.

Isobel lerakta a holmiját a padra. Fogalma sem volt, mihez kezdjen magával. Nem akart Gwennel találkozni, így nem állt meg az egymás mellett lévő szekrényüknél sem, hogy felvegye a kabátját, vagy magához vegye az ebédjét, amit aznap reggel készített.

Mivel ma rendezték a Trenton szokásos Valentin-napi ebédjét, már tegnap délután szólt Gwennnek, hogy egyedül akarja tölteni az ebédszünetet. Úgy érezte, így lesz a legjobb mindkettőjüknek. Gwen így Mikey-val töltheti az időt, anélkül, hogy büntudatot kéne éreznie, amiért magára hagyja Isobelt, a lánynak pedig nem kell elviselnie Gwen együttérző pillantásait és a megvigasztalására tett jó szándékú kísérleteit.

Gwen még mindig nem tudott semmit arról, mi történt azután, hogy Isobel eltűnt a sír nyitott ajtaján át az álmvilágba, de jó megfigyelőként ki tudott következtetni egyet s más.

Isobel nem hozta vissza Varent.

Gwen – és mindenki más – legjobb tudomása szerint Isobel nem emlékezett semmire. És akár bevette Gwen az amnéziás házugságot, akár nem, Isobel úgy vélte, a barátnőjének halvány sejtelme sincs róla, hogy mi történt valójában. Nyilván azt hiszi, hogy

Varen eltökélte, hogy ott marad. Vagy ami még rosszabb, Isobel holtan találta őt.

Bizonyos szempontból valóban ez történt.

Azonban bármilyen következtetésre jutott is Gwen, nem kérdősködött és nem akart válaszokat kihúzni Isobelből. Megtanulta a leckét. Talán most, hogy Gwennek magának is megvannak a saját kárai – egy eltört kar és az összeomlott valóságérzése, sőt talán még rémálmok is, amikkel meg kell küzdenie –, lassan elmarad majd Isobel mellől. Ahogy Isobel csapata – Stevie, Nikki és Alyssa –, úgy Gwen is megtalálja majd a módját, hogyan somfordáljon el és vonja ki magát Isobel életéből. Még az is lehet, hogy Bradhez hasonlóan meggyőzi a családját, hogy költözzenek másik államba.

– Fontos csomagot hoztam – hallotta maga mögül, és a nagyon is ismerős brooklyni akcentussal ejtett pattogó szavak rögvest megcáfolták Isobel elméletét.

Megfordult. Gwen állt mögötte néhány méterre. Bal keze már nem volt gipszben, de még mindig fel volt kötve egy tengerészkek szalaggal. A másik kezében egy kis papírkosárnyi ételt tartott Isobel elé.

– Mumifikálódott uborkák és megkövesedett krumplik – folytatta Gwen. – Úgy hallottam, a savanyúság és a krokett meggyógyítja a bajodat. Remélem, nem bánod, hogy saját szakállamra bevezettem a barátságadót, és megettem a tetejéről a ropogós darabkákat.

– Hol van Mikey? – kérdezte Isobel.

Gwen apró, bosszankodó mosollyal hátrakapta a fejét a sértetlen válla fölött, és az ebédlő felé mutatott, ahol Mikey az egyik széles ablak mögött állt, fél arcát és mindkét tenyerét az üvegre tapasztva. A fiú fekete-fehér kockás kapucnis pulóvert és napszemüveget viselt, ami ferdén ült az ablakhoz tapasztott orrán. Egy hatalmas légyre emlékeztette Isobelt, amit agyoncsaptak.

– Ez igen – mondta Isobel.

– Lehet, hogy a modora nem a legjobb, de az ügyességével mindent kárpótol, ha érted, mire gondolok – kacsintott Gwen.

– Nem fogja rajtakapni Mr. Nott?

Gwen megrándította a vállát, majd lerakta a kis papírdobozt a padra, Isobel holmijai mellé.

– Szerintem csak téged akar felvidítani. De legyél vele türelmes! Nem tud semmit, tudod... semmiről.

Isobel tudta, hogy Gwen Baltimore-ra gondol. És Varenre. És rá. Bár nem értette egészen, mit lát Gwen Mikey-ban, annak örült, hogy járnak. Vagy valami olyasmi... Mikey jelenléte Isobel és Gwen találkozásainál a szekrényeik előtt vagy ebédszünetben jó ürügyet adott Isobelnek arra, hogy ne beszéljen semmi olyasmiról, amire Gwen az imént utalt és amiről Mikey nem tudott. És ami miatt Gwen továbbra is megtartotta magának a kérdéseit. Emellett azonban a legfontosabb, Gwennek láthatóan nagyon tetszett a fiú.

Isobel tudta, hogy a sorsdöntő pillanat akkor reggel következett be, amikor Mikey elrepült Baltimore-ba, hogy elhozza Gwent. Január 19-e volt, az a nap, amelyik reggelén egy névtelen idegen elvitte a csuromvizes és félholt Isobelt a városi egyetemi kórházba.

Ugyanaznap reggel, amikor Isobelt újra kellett éleszteni.

Edgar Allan Poe születésnapján.

Egy héttel később Isobel hazajött a szüleivel. Újabb egy héttel később visszatért az iskolába. Az első dolog, amit megtudott Gwentől – az első és egyetlen olyan találkozásukkor, amikor kettesben voltak azóta, hogy Isobel szó szerint visszatért a valóságba –, hogy Mikey a pizzafutárként keresett pénzéből vette a repülőjegyet. Mivel Reynolds eltörte Gwen kezét, miközben ő Isobelnek próbált segíteni a temetőben, a Cadillac volánja mögötti tizenegy órás vezetés feladata

is Mikey-ra maradt. Gwen elmondása alapján azonban Mikey kevesebb mint nyolc óra alatt megtette az utat. Miután volt szerencséje vele utazni a Zord Külső estéjén, Isobel ezt nem találta hihetetlennek. Egyáltalán nem.

Gwen aztán elmesélte Isobelnek, hogy mi minden történt addig, amíg ő vissza nem tért. Arról is beszámolt, Reynolds hogy rohant el a rendőrök elől, miután Isobel kizárta őt az álmvilágból. Az ügyben eljáró rendőröknek, mesélte Gwen, feltett szándéka volt elfogni mindenkit, aki részt vett a dulakodásban, még akkor is, ha az a valaki történetesen maga a Poe Köszöntő volt. Őt azonban senki nem kapta el. Eltűnt, ahogy eddig minden évben. Gwen a Reynolds elmenekülése körüli zűrzavart arra használta fel, hogy elbújjon a sírkő mögött, amihez Reynolds nekilökte. Ezután elvegyült a bámeszkodók között, és meglépett.

Mivel a Baltimore Ravens elvesztette a döntőt, és így a Super Bowlra sem juthattak be, ez minden eseményt beárnyékol, és a Poe Köszöntő körüli csetepatéről csak annyit írt a sajtó, hogy néhány nézelődő átmászott a temető falán. Megint.

Gwen szülei – akik abban a hiszemben voltak, hogy Gwen New Yorkba tart, hogy az unokatestvéreivel találkozzon és elmenjenek egy koncertre – bevették a lányuk gondosan felépített meséjét – amiben még az első sorban való pogózásról is szó esett –, Isobel szülei azonban ráéreztek, hogy mi is történhetett valójában. Habár nem tudtak Isobel útjáról, ami a temetőbe vezetett, sem Gwen részvételéről vagy arról, hogy Poe-nak köze van mindehhez, Isobel édesapja és édesanyja eleget tudtak ahhoz, hogy rájöjjenek, a lányuk azért ment a városba, hogy megkeresse Varent.

Ennek eredményeképp az apja és az anyja ezerszer hallgatta ki Isobelt, aki minden alkalommal újra és újra visszaöklendezte a

hazugságot, miszerint utolsó emléke az, hogy vacsorához ülnek egy étteremben az apjával. Nem, nem tudja, hogy kinek az autójába látta őt beszállni a baltimore-i pincérnő. Nem, nem tudja, hová vagy miért vitte őt a sofőr. Nem, nem tudja, ki vitte el a kórházba. Nem, nem ő találja ki az egészet. És nem, nem hazudik. Nem. Nem. Nem.

Szerencsére Isobel pszichológusa, dr. Robinson megkérte Isobel szüleit, hogy állítsák le a faggatózást, éljék az életüket, és várják meg, amíg az emlékek maguktól felszínre törnek. Valójában Isobel nem felejtette el, mi történt. Soha nem is fogja. Soha.

Vérvörös rózsaszirmok, hamueső, szilánkokra tört világ. Pusztítás és romok, minden a visszájára fordulva. Egy szépséges szörnyeteg és egy szörnyeteg szépség. Hangok a folyosón. Varen. A szikla...

A tovalibbenő szalagja, a levegőben tovaszálló halvány rózsaszín csík, amit a saját vére pöttyözött.

– Az már régen rossz, ha egy pomponlányt próbál felvidítani az ember, nem igaz? – kérdezte Gwen.

Isobel pislantva tért vissza révedezéséből.

– Már nem vagyok pomponlány.

– Áh! – intette le Gwen. – Csak alkotói szabadságon vagy. Mindketten tudjuk, hogy a te lábad nem marad sokáig a földön.

Isobel összerendezte, de próbálta ezt leplezni azzal, hogy Mikey-ra pillantott, aki időközben elkezdte azt játszani, mintha egy képzeletbeli lépcsőn menne le és fel, az altestét elbújtatva az iskola téglafala mögé. Amikor megjelent mögötte Mr. Nott, akkor meg éppen úgy tett, mintha egy hajón evezne, miközben egyre közeledett hozzá a mogorva és rezzenéstelen arcú tanár.

– Szóval... akkor holnap elmentek a Valentin-napi bálba, igaz? – kérdezte Isobel.

Gwen a másik lábára állt, és hűvösen végigmérte barátnőjét.

– Mintha nem lettél volna te is ott, amikor Mikey elhívott! Mi lenne, ha fenékbe billentenék, amiért ennyire átlátszóan próbálsz elterelni a témát?

Isobel mosolyogni akart, de az arca nem engedelmeskedett.

Gwen összeráncolta a homlokát, ép kezével beletúrt foltvarrott táskájába, és előhúzott egy összehajtogatott újságpapírt. Átnyújtotta Isobelnek.

– Figyelj, tudom, hogy azt mondtad, egyedül akarsz maradni meg minden, de megláttam ezt a mai újságban, és gondoltam, jobb, ha tudsz róla.

Isobel elvette a lapot. Elolvasta a pirossal bekarikázott rövid hirdetés első sorát, és érezte, hogy a szíve kihagy egy ütemet.

Fájdalommal tudatjuk, hogy Bruce Albert Nobit hétfőn, február 9-én, hatvankilenc éves korában eltávozott az élők sorából. Otthonában érte a halál.

Isobel hüledezve felnézett. A gyomrát összerándító éles szúrás félresöpörte zsibbadtságát.

– Nekem márciust mondott – suttogetta elfúló hangon.

Felidézte magában Bruce-nak azt a baljós figyelmeztetését, amikor utoljára a Nobit Zugában, az öregember könyvesboltjában volt, ugyanabban a helyiségben, ahol egyszer Varennel találkoztak, hogy a Poe-ról szóló előadásukon dolgozzanak. Bruce akkor, feltételezve, hogy Isobel tudja, hová tűnt Varen – vagyis, hogy változatlanul kapcsolatban van vele –, kérte Isobelt, hogy közölje Varennel, márciusig viheti el a szép, régi, fekete Cougart a könyvesbolt elől. *Ezt mondták az orvosok*, tette hozzá Bruce, amivel elárulta, hogy a márciusi határidőnek van egy kis jelentősége az autó tekintetében. Ahogy anynyi minden más tekintetben is, amit Bruce még el akart mondani Varennek, és amire végül nem volt alkalma.

Isobel egyre a gyász hirdetés sorait nézte, kereste a magyarázatot Bruce halálára. Említést tettek a férfi zöldsapkásként töltött katonai szolgálatáról és a két boltjáról a városban. Ezután végigjártatta szemét a férfi hozzátartozóinak a nevén: felesége és fia elhunyt, csak egy unokaöccse élt New Yorkban. Más részletet nem közöltek.

Isobel megrázta a fejét. Továbbra sem értette, mi történt.

– Azt írják, holnap lesz a temetés.

Gwen megvonta az ép vállát.

– Igen, hát én ööö... nem tudtam, hogy... el akarsz-e menni, vagy ilyesmi.

Elmenni? A temetésre?

– Úgy érted, ellógni a suliból? – kérdezte Isobel.

– Mehetünk kocsival – ajánlkozott Gwen. – Majd én vezetek.

– Nem lehet – nyújtotta át Isobel a papírt Gwennek.

Hogyan kockáztathatna meg ilyesmit? Ha csak egy lépéssel is átlépi még egyszer a határt, amit a szülei húztak, vagy még egyszer kiszökik, a szülei biztosan javítóintézetbe küldik. Vagy ami még valószínűbb, elmeegógyintézetbe záratják.

Mindamellettt Bruce sosem rejtette véka alá azon véleményét Isobel előtt, hogy a lányt okolta mindenért, ami Varennel történt, a fiú eltűnését is beleértve. *Különösen* az eltűnéséért. Isobel kételkedett benne, hogy Bruce szívesen látná őt a temetésén.

Ugyanakkor az öregember volt Varen legjobb barátja. Valószínűleg az egyetlen barátja.

– Szóval – sóhajtotta Gwen –, tudom, hogy azért ülsz idekint, mert egyedül akarsz maradni, feldolgozni a történeteket, meg minden, de gondoltam, ez fontos. Tudom, hogy nem hívhatlak otthon vagy a mobilodon, úgyhogy... ha van rá esély, hogy meggondolod magad, akkor szólj az utolsó szünet vége előtt. De ha akarod, már szedem is a sátorfámat.

Isobel újra a papírba nézett, amit még mindig nem vett el tőle Gwen. Másnap péntek tizenharmadika.

Milyen ironikus, gondolta Isobel.

Aztán eszébe ötlött valami, egy gondolat, aminek hatására a Bruce halála miatt érzett fájdalom helyét azonnal a reménytől re-megő félelem émelyítő érzése vette át.

Vajon ott lesz Varen is?

Isobel egyre jobban szorította a papírdarabot.

A múltban Varen képes volt az asztrális kivetülésre, megjelenni vagy láthatatlanul jelen lenni valahol máshol, mint ahol a teste éppen aludt. A Poe előadásuk napján csinálta első alkalommal. Mindenszentek napján. Habár akkor mindenki látta és hallotta, amint kilépett az osztályteremből, eltűnt.

Vajon képes még mindig megjelenni ebben a világban? Ha igen, és ha valahogy tudomást szerezne Bruce haláláról, és eljönne a temetésre, és meglátná ott *őt*, akkor tudná, hogy mindazok után, ami történt, Isobel még mindig...

– Igen – szólalt meg Isobel, mielőtt meggondolhatta volna magát.

Gwennek leesett az álla.

– Úgy értem, nem – helyesbített Isobel. – Nem akarom, hogy elmenj, de igen, meggondoltam magam. El akarok menni... a temetésre. Szeretném, ha elvinnél.

Gwen arckifejezése ellágyult.

– Találkozunk a tornaterem melletti bejáratnál, rögtön a második óra után! A lépcsők mögötti ajtónál. Olyan korán még úgyszincs ott senki. – Azzal Gwen sarkon fordult, és elindult.

Isobel látta az ebédlő ablakán át, hogy Mikey egy ronggyal éppen azokat a foltokat törli le, amiket az arca hagyott az üvegen, miközben Mr. Nott csípőre tett kézzel áll mellette.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Várj! – szólta Gwen után Isobel. – Mi lesz a kezeddél? Azt hittem, nem tudsz vezetni.

Gwen megállt, megfordult, és Isobel szemébe nézett. Ép kezével két ujjá közé vette a szalagot, amivel fel volt kötve a másik keze, ki egyenesítette a másik karját és megmozgatta az ujjait.

– A héten mindennap egyedül vezettem a suliba – kacsintott Gwen. – A kezemnek semmi baja, csak kihasználok, amíg lehet – folytatta, majd a könyökét visszatette a helyére, megpördült, és suhogó szoknyával visszasietett az ebédlőbe.

Mikey ledobta a rongyot, eliszkolt, és az üvegajtón belépő Gwen elé sietett. Megcsókolták egymást, mire Isobel úgy érezte, hogy a bensőjét újra jeges marokba szorítja valami. Hátat fordított, hogy ne lássa a jelenetet, karba fonta a kezét, és megborzongott a hidegben.

Most, hogy egyedül volt, Isobel pillanatnyi reménye, hogy láthatja Varent, elhomályosult és egyre halványodott.

Mióta visszatért Baltimore-ból, nem álmodott a fiúról éjszakánként és nem látta őt – semmi mást sem a túloldaltól – ébren töltött órái során sem. Még a tükrökben sem tűnt fel semmi, pedig azok valaha ablakot nyitottak a két világ között.

Talán, vigasztalta magát, legjobb, ha úgy tekint Bruce temetésére, mint szükséges lépésre, hogy lezárja a múltat. Nem csupán egy embert temet el, de az összes vele kapcsolatos emléket is.

Elbúcsúzik Varentől, ahelyett, hogy olyan leveleket ír neki, amiket a fiú úgyszem fog elolvasni soha.

Most rajta a sor, hogy búcsúzzon.

Úgy érezte, meg tudná tenni, ha nem látja Varent. És talán... talán akkor is, ha látja őt.